

søget, naar De kommer hjem fra en Mose eller Mergelgrav og har fanget en Skæppe Krebs, og det kan man fange i Løbet af et Par Timer. Man kan ikke spise dem straks, de skal gaa i 24 Timer eller saa for at faa Madstrængen rensed, ellers smager de af Mudder. Men sætter man dem i en Ballie Vand og kommer næste Morgen for at tage dem, er de døde, hver eneste en. Og det er ikke saa løjerligt, for de maa holde sig under Vandet og skal der bruge Ilt til at aande ved, men de kan ikke tage mere Ilt, end der er i Vandet, og naar der er mange Krebs, og de ikke kan faa Tilstrømning af nyt Vand, bliver Ilten opbrugt, og saa dør de. Hvis man i Stedet derfor sætter dem i en flad Beholder med blot en Tomme Vand, saa at de har Hovedet oven Vand og Fugtighed paa Gællerne, kan de holde sig mange Dage og være friske og gode i alle Retninger. Vi skal derfor være lidt forsigtige med at lære Fiskehandlerne, hvordan de skal opbevare deres Krebs, det kan være, at de forstaar det lige saa godt som vi.

Jeg kommer nu til det Punkt, som navnlig interesserer mig. Det er § 14, der handler om Jagt. Her er Forslagsstillerne inde paa noget, som er et Udslag af den Bevægelse imod Jagten, der for Tiden er oppe i Dyrebeskyttelsesforeningerne. Jeg har, naar jeg har set, at den københavnske Dyrebeskyttelsesforening vilde jage alle Jægere ud af Foreningen, tænkt: Hvad bliver der saa tilbage af Foreningen? Bliver der saa mon ikke tilbage alle de Mennesker, som nok har set et Dyr, men aldrig har haft med et Dyr at gøre og ikke har Spor af Kendskab til at omgaas eller behandle Dyr? Det er, som jeg sagde før, da jeg talte om Dyrenes Rettigheder og Menneskenes Pligter: Vi Mennesker har Pligter ikke blot overfor Dyr, men ogsaa overfor hverandre indbyrdes, og vi har særlig Pligter overfor Børnene, ikke blot vore egne, men ogsaa andres, og Samfundet har Pligter overfor Børn saavel som den private. Men vi kan ikke altid anvende de Midler, som for en teoretisk Betragtning vilde være de smukkeste. Vi ser f. Eks., at det endnu i Skolerne kan være tilladt at prygle en uartig Dreng med Spanskrør. Men i den foreliggende Lovs § 3 forbydes det at prygle en Hest med et Piskeskæft, hvilket i mange Tilfælde vil føre til, at den Mand, der er Kusk og har Kone og Børn med paa Vognen, maa se sig selv, sin Kone og sine Børn lemlæstede; for naar Hesten vender

om mod Vognen, maa han ikke røre den, hvis han ikke har andet end Piskeskæftet tilbage, og saa skal han lade Hesten dræbe baade ham selv og de andre, ellers er han en Dyrplager. Vi skal omgaas vore Børn med Forstand, og vi skal omgaas vore Husdyr med Forstand, vi har Pligter overfor dem. Men Dyrene skal tillige tjene os, og kun de Folk, der har Husdyr i deres Tjeneste eller som Jægere søger dem op ude i Marken, lærer deres Natur at kende saaledes, at de forstaar at omgaas dem og bringe det mest mulige ud af dem. Det kan Jægerne gøre med godt Kammeratskab overfor Dyrene. Den, der ikke er Jæger, forstaar ikke, hvad jeg mener, men enhver Jæger ved, at Jægerne er Dyrenes gode Venner, og at det er Jægerne, hvem det for en stor Del skyldes, at der endnu findes Dyreliv her i Danmark.

Det er jo ikke saadan med Dyrene, saa lidt som det er Tilfældet med Menneskene, at de alle arbejder af Pligtfølelse. Mange Mennesker skal have en Stimulans, der ligger i, at de maa tjene til det daglige Brød, at hvis de ikke arbejder, faar de ikke noget at leve af. Dyrene har neppe saa megen Pligtfølelse som Menneskene, naar jeg lige undtager eet Dyr, nemlig Hunden. Hunden har en udpræget Pligtfølelse — det kan ikke afdisputeres —, og denne Pligtfølelse faar den af sin dybe og indtrængende Kærlighed til sin Herre. Det Menneske, der har levet sammen med en Hund i mange Aar, forstaar Hunden, og Hunden forstaar ham, og de gør deres Arbejde i Fællesskab. Er Manden Jæger og jager Høns og Harer og Ænder, slider Hunden sig op til det sidste paa Jagtturene, og det gør den med Lyst og Lidenskab. Er han Polaropdagelsesrejsende, og han stræber frem mod det høje Nord i 30—40 Graders Kulde, maa Hunden nøjes med allerhøjest at faa 1 à 1½ Pd. frossen Fisk — det er gerne frossen Laaks — om Dagen at spise. Er han Eskimo, faar Hunden, naar den ikke gør Tjeneste, kun Mad een Gang om Ugen. Men lige meget hænger Hundene ved deres Herre, og er det nødvendigt, lader de før deres Liv fremfor at lade være med at gøre deres Arbejde og gaa frem. Dette er Pligtfølelse, men det er ikke alle Dyr, der har den. Hverken Koen eller Hesten har Pligtfølelse. En Ko føler aldrig Pligt til at give Mælk, og Hesten føler som Regel ikke Pligt til overanstrengende Arbejde. Naar Hesten vil løbe, er det gerne for dens egen For-